

Juhász Róbert

GÁZLÓ

A folyóba lépek, nem kell nagyot,
elenyésző a szintkülönbség.
Sóderágyon rohanó, hűvös és sekély
ár öleli lábszáramat.
Ez nem egy Kneipp-taposómedence,
élettani hatásait lehetetlen megjósolni.

Méla akt, ruhában, tódul lefelé.
A csontok folyékonyá válnak a mozdulatban.
Indiánregényekben a főhős így téveszti
meg üldözőit. Ami a nyomomban jár,
nem éri be ennyivel.
Lehúznám talpamról a ragacsos árnyékot,
ott ér hozzám, amit
a fényből kiszorítani bírtam.

A simára csiszolt ágak felszíne bőrt
formáz. Néhányan közülük a monotonitás
súlya alatt derékba törtek, s elakadtak
az áramlásban, ott ütemre bólogatnak,
mintha azt mondanák:
tudom, mit érzel.

A halak értetlenül tátognak a sodrásban
csoszogó ember láttán, ki a partra vetődött
emlősöket siratja.
Nem mindig van torkolat. Előfordul, hogy
a szomjas, poros anyaföld egyszerűen minden
folyadékot nyomtalanul elnyel.

KÖTŐDÉSEK

ha a csendet kerestem
nagyjából akkora lehetett
volna mint egy avokádó
talán 85 gramm

bennem növekedett szemhéja
továbbra is csukva volt
ennek ellenére képes lehetett érzékelni
a kívülről érkező fényt
falevélen át így kell az égboltot nézni

még nem szerethetett engem
elsodródott tőlem
a folyamba mártott ujjaim között
pisztrángok sebesednek azóta
dühösen kaparom róluk a vart

nyakam bőrébe égnek a ráncok
az idő rajtuk súlyos medál
gyerekek ölelik a lábamat
vajon már kötődnek hozzám
vagy csak a testemet emelik
hogy ne vágja torkomat
a hurok

A GOMBOLYAG VÉGE

egy madzagot markolva állt a mosdó előtt
ez már a gombolyag vége
téged nem lehet szeretni
feleselt a képmás
az emeletről jött ott még
komoly köteg fonál volt kezében

ahogy lefele haladt kétszer is
megkerült mindent hurkot vetve
a biztosnak tűnő pontokra

baseballütőt tartott az ágy alatt
s éjjel harcra készen ugrott talpra
a laminált padló egyetlen roppanására

nem voltak tanúk
csak a szekrényekben tolongó
haszontalan kerámiák melyekre
lerakódtak az elmúlt évek

a fürdő ajtaja beszakítva
a fojtogató gőz a tükröt ellepte
mögötte halovány árnyék alakja

ráfogta a hajszárítót mintha fegyverét
a forró légáram akár egy távcső központi
élességállítója lassan fente meg vonásait

mikor elég tisztán látta önmagát
a bal válla fölött hajította hátra a készüléket
megrántotta a spárgát a dominó elindult
a kádban pedig sikitva rángatóztak
szerepeibe szorult emlékei.